

Vlaamse F1 in de modder

Veldrijden is alom bejubeld als de formule 1 van de Vlaming. Vanuit marketingstandpunt zeker geen foute vergelijking, met dat verschil dat de sponsorbedragen voor Sven, Wout en Klaas een modderfiguur slaan in vergelijking met wat het circus van Lewis, Sebastian en (Ni)co opstrijkt. Zowel in absolute als in relatieve prijzen, want bedrijven die zich in Vlaanderen op de kaart willen zetten, kopen – alle prijs-kwaliteitsverhoudingen in acht genomen – in het winterse 'slijkploeteren' tonnen exposure voor een lentezacht prijsje. Toch zit er een haar in de modder. De toenmalige BRTN maakte lang geleden het veldrijden groot, toen het voetbalcontract aan VTM verloren ging en er werd besloten om een heel pak opgevalven televisie-uren in te vullen met cyclocross. Nu de VRT (en ook VIER) minder crossen live brengen, verdampert er heel wat visibiliteit. Met het nodige gemor bij sponsors, ploegen en organisatoren tot gevolg. [ME]

FOTO: TOM PEETERS

WALTER VAN STEENBRUGGE

Op uw plaats

"On your mark", "set", "go!" Het klinkt spurters bekend in de oren, ook al ruimt de "go" meestal plaats voor een schot. Sp(u/o)rters laten zich gedwee leiden. "Op uw plaats", heet het bij ons.

Welke plaats neemt sport in ons maatschappelijk leven in? Deel van het geheel of buitenbeentje? Sport: onderworpen aan de wetten van de maatschappij of onschuldig tijdverdrijf? Sport als maatschappelijk fenomeen, er is vast al een doctoraatscriptie over geschreven. Voor onze politici vormde sport oorspronkelijk een aanhangsel van de bevoegdheid 'cultuur'. Geen onderdeel van cultuur, maar een aanhangsel. Sport als volksvermaak. Het is de gouden tijd van de sportverslaggeving op de radio en in de geschreven pers: met spanning, meestal via krakkemikkige microfoons, werden worden, extase, ontgoocheling en euforie opgewekt. Een hele generatie hing op zondagnamiddag aan de radio. Na verloop van tijd zou op de mat een quasi onmogelijke spreidstand moeten worden uitgevoerd tussen sport voor allen en topsport. Het eerste heeft vaak te maken met gezondheid, het tweede met economie. Geen wonder dat in de moderne Vlaamse bevoegdheidsopdeling Sport niet langer aanleunt bij Cultuur (minister Sven Gatz), maar onder dezelfde vleugels zit als Economie (minister Philippe Muyters).

De tijd dat sport een louter tijdverdrijf was, beoefend door mensen die in de eerste plaats 'tijd' op overschot hadden en die op een aangename manier wilden invullen, ligt lang achter ons. Sportelen, samen van het leven en van sport genieten, richt zich niet voor niets tot vijftigplussers. De gewone amateursporter, die door vaardigheden en een beetje training zich weet te onderscheiden van de andere amateursporter,

bestaat gelukkig nog, maar meten en zich meten, op de weg naar erkenning, roem en glorie, behoren steeds meer tot de essentie van de sportbeoefening. Training is niet langer improvisatiewerk van het laatste moment, maar een programma dat uitgedokterd wordt door wetenschappers. Inspanningsproeven, lactaattests, hoogtestages, hogedrukten, voedingsvoorschriften en voedingsupplementen ... Zelfs amateursporters laten zich hoe langer hoe meer leiden door de wetenschap. Zichzelf overtreffen, en liefst ook de ander, wordt het motto van de sport. Sportpsychologen betreden steeds vaker de sportarena, want sporten doe je niet alleen met spieren en pezen. Het sérieux neemt in de sport steeds meer een vooraanstaande plaats in.

Mede door de internationalisering, ja zelfs de mondialisering is sport hoe langer hoe meer ook het voorwerp / de speelbal van de economie. Sportverenigingen worden bedrijven. Sportclubs worden eigendom van een of andere Croesus, die echter vóór alles investeerder is. Sponsors worden onmisbaar. Geen interview of je kijkt op een dambord van bedrijfsnamen. In onze maatschappij van beeldcultuur worden torenhoge televisierechten toegekend. Bij tennistornooien en atletiekwedstrijden zie je sporters in dezelfde kleuren evoluieren. En elke week, allemaal samen, iets anders. Omdat de sponsor het voorschrijft. Hopelijk volgt de consument. Wielrenners zijn rijdende reclameborden. Sporters worden waren. Het scheidt niet veel of je vindt ze bij de e-commerce.

De sporteconomie eist haar tol: dopinggebruik, oplichting, omkoping en gokschandalen ontsieren met de regelmaat van een klok de sportpagina's. De kwalen van het geldgevoel teisteren ook het sportmilieu.

Gelukkig is sport ook een hefboom voor idealen. Hoe individualistisch en competitief sport ook is, zo ontosmakelijk is

ook de fair play. Respect voor tegenstrever en scheidsrechter. Soms is het ver te zoeken, dan weer nadrukkelijk aanwezig. De gedragingen van de rugbyspelers ter gelegenheid van het laatste wereldkampioenschap waren er een treffend voorbeeld van. Sport als bindmiddel tussen mensen. Samen aan de slag. Gedeelde inspanning, winst en verlies. Delen van doelen. Een gezond recept tegen verzuring en vervreemding. Straathoekwerkers vissen vaak in de sportvijver. Sport als tool voor een gestroomlijnder samenleving.

Sporters tegen doping en drugs. Het lijkt wat naïef, als je de dopingpraktijken in sommige sportmiddens overschouwt, maar je kunt jongeren niet vroeg genoeg sensibiliseren. Warm maken voor gezonde idealen, in de hoop dat ze nooit zwichten voor de verleiding en verblinding van de groothedswaanzin. Sinds enkele jaren is bij voetbalploegen, waar de mondialisering zich bij uitstek manifesteert, de strijd tegen racisme prominent aanwezig. Samen *no to racism*. Schouder aan schouder. Primitief supportersgedrag veroordelen en samen bouwen aan een tolerante maatschappij zonder discriminatie. Een sterk signaal.

En sinds kort is sport ook een bron van solidariteit en empathie: samen ingetogen revolteren tegen terreur. Een collegiale veroordeling van blinde onzin. Een aangrijpende uiting van medeleven. Over enkele maanden komen er weer enkele belangrijke internationale sportevenementen aan, die betwist worden in Frankrijk: Roland Garros, Ronde van Frankrijk, EK voetbal, om er enkele te noemen. Hopelijk zullen deze evenementen niet moeten wijken voor de strijd tegen terreur en brengen ze ons, zoals vanouds, heerlijke momenten van sportbeleving.

Sport heeft onmiskenbaar een vaste plaats in onze westerse cultuur van vrijetijdsbesteding. Houden zo. ■